

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Nume de cod - Flash fiction : antologie Literomania de proză scurtă /

coord.: Adina Dinițoiu, Raul Popescu, - Pitești : Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-3120-6

I. Dinițoiu, Adina (coord.)

II. Popescu, Raul (coord.)

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

**NUME DE COD:
FLASH FICTION**

ANTOLOGIE LITEROMANIA DE PROZĂ SCURTĂ

Coordonatori:
**Adina Dinițoiu
Raul Popescu**

Editura Paralela 45

Cuprins

Microficțiuni sau proze la purtător	9
Cea mai bună mamă din lume [Nicoleta Balaciu]	17
Frânghia [Laurențiu Balintescu]	21
Paralele [Alice Bancu]	25
Licitație [Horia Blidaru]	29
E ca un algocalmin [Bianca Bolum]	33
Jurnal de Recepție. S-a furat mireasa [Andrei-Codrin Bucur]	37
Doamna C. [Camelia-Maria Cîmpean]	43
Sosirea Necromantului [Daniel Coste]	47
Unghiul potrivit [Péter Demény]	51
Liliacul alb [Angela Dina]	55
Gardul [Mariana Dobrică]	59
Ce urs urât [Ohara Donovetsky]	63
Râs cu plâns [Teodor Fleșeru]	67
Misiune pe o planetă îndepărtată [Livia Furia]	71
Cum am devenit un om bun [Diana Geacăr]	77

Întârziatul [Anca Goja]	81
Amintiri [Mădălina Hâncu]	85
Asociația Dramatizaților Anonimi. Sindromul Poplaca-New York [Daniela Hering]	89
Taifas [Marian Ilea]	93
Căință [Andra Iușcu]	97
Stelele au altă culoare atunci când se reflectă în mare [Ioana Lungu]	101
În amintirea rochiilor din viața mea [Gabriel Mager]	105
Cealaltă Evă [Ionuț Manea]	109
Monumentul motociclistului [Monica Manolachi]	113
Negruțu' [Simona Marcu]	117
Bunica [Ramona Micu]	121
Procesul secolului [Sebastian Mihail]	125
Săndica [Adina Mocanu]	129
Gasleak Woman [Andrei Mocuța]	133
Matusecii [Radu Mora]	137
Schimbul [Carmen Moroșanu]	141
Câine din flori [Raluca Nagy]	145
Pragul [Alexandra Niculescu]	149
Vecinul de la nouă [Laura Pamfiloiu]	153
Caruselul de noapte [Andrei Panțu]	159
Despre culori, pisici și cicatrici [Oana Păun]	163
Prima soție [Crenguța Sandu]	167
Sub geam [Ștefan Serșeniuc]	171

Nea Pandele, Nea Costel și Tanti Jeni [Alexandra Sonu]	185
Împăcare [Veronica Stănică]	179
Preventiv [Dumitrița Stoica]	183
Zacharias [Bianca Stupu]	187
Banda Șoptitorilor [Daniel Timariu]	191
Papagali [Radu Tuculescu]	195
Reîntoarcerea filmului mut [Paul Vinicius]	200
Mosquitoes [Adela Vlad]	203
Prima regulă a <i>cake fight</i> -ului e să ții totul în tine [Diana Vlăsa]	207
Biografiile antologatorilor	209

Nicoleta Balaciu

S-a născut în anul 1986. A absolvit Facultatea de Cibernetică, Statistică și Informatică Economică, apoi a obținut o diplomă de master în statistică și econometrie, ambele în cadrul ASE București. A urmat un atelier de scriere creativă cu Florin Iaru și Marius Chivu. A publicat proză scurtă în *locan* (2017) și *Revista de povestiri*. Face parte din proiectul „100 Absolut Artists”.

Cea mai bună mamă din lume

Au trecut câteva ore de la injecție și singurul efect este că au plecat toți. În sfârșit. Dacă știam, ceream să mi-o facă mai devreme. De la prânz. De cum am ieșit din sală. Sau mai bine înainte de fiecare vizită, telefon sau mesaj, numai să mă lase toți cu entuziasmul lor. Aici, în salon, îmi place, sunt singură. Fata de la terapie plângea întruna, stârnită de urările pe care le primeam. Hai că ești tânără, faci altul. Termină și tu școala, fă-ți un rost întâi, i-a zis asistenta, iar fata hohotea mai tare. Mă simțeam vinovată.

Aici lumina e difuză – e aprins doar semnul de exit, iar umbra îmi decupează alte picioare, mai subțiri. Am auzit rezidente vorbind, în timpul operației, că sunt plină de edeme, dar eu chiar n-am mâncat sărat și am făcut mereu mișcare; am mers și la sală până a început să-i pese lui Dragoș. M-a mai lăsat doar în parc, întâi o tură, apoi jumătate, până am ajuns să stăm două ore pe bancă, hrănind rațele. Ca la început, când totul era frumos.

Iar acum, când am scăpat de toți și vreau doar să dorm, sunt agitată. Probabil de la combinația de calmante și anestezic. Nu o chem pe asistentă, o să spună că trebuie să stau liniștită, că sedativul trebuie să-și facă efectul, că trebuie să mă odihnesc. Mai mult o să mă supere, o să-mi amintească de zilele ce urmează și nu vreau să mă gândesc. Cu toate cărțile lui Căpraru și cursurile de școala mamei, nu cred că o să mă descurc. Doctorul zice că o să fiu o mamă super, că am privit sarcina detașat, că nu am căzut în extreme. Că am înflorit. Și că o să-mi revin repede, e tânăr organismul. Cred că

mi-a zis toate astea ca să mă încurajeze. Pentru că și-a dat seama. Asistenta de la neonatologie sigur și-a dat, altfel nu mi-ar fi spus de dimineată să-l țin mai aproape, nu așa cum o făceam eu, de parcă îl respingeam. Poate se trezesc mai greu instinctele, nu de la prima atingere, cum povesteau fetele la birou. Bine, ele erau deja pregătite. Nici n-aveau problemele noastre.

Nu am stare, mă furnică tot corpul, îmi e prea cald în pat. Reușesc să cobor, răsucindu-mă pe o parte cum mi-a arătat infirmiera. Operația zvâcnește, mă arde. Mă gândesc la scamatoriile cu femeile tăiate în două. Și la iepurașii scoși din joben. Ca în cazul meu. Numărul mi-a reușit, publicul aplaudă frenetic, dar nu e nicio magie. Cortina cade, mi-e groază să-mi închipui ce e după. Merg desculță, la cum îmi târăsc picioarele, papucii fac prea mult zgomot și poate mă aude vreo asistentă. Nu știu ce să mă fac cu ea, a dat toată ziua ture, se plângea azi una. Nu înțelegea că vreau să mă vadă Dragoș chinuindu-mă, poate îi vin mințile.

Linoleumul e rece, îmi place. Tălpile lasă urme umede ce se usucă lent, ca dărele melcilor. Mă sprijin de perete, trece un secol până ajung la fereastră.

Văd doar colțul curții, unde e capela. Acolo, într-o raclă din sticlă luminată, e o statuie din ipsos cu fecioara și pruncul, pictată în culori stridente. Am observat-o când veneam la controale. De la geamul meu nu se văd intrarea și nici aparatul de cafea. Păcat, poate aș vedea femeii în halate lălâi, ieșite să fumeze la cafea. M-aș simți mai bine. N-aș mai fi cea mai rea mamă din lume.

Urmăresc cum vântul stârnește puful de plop, strângându-l în ghemotoace, involburându-l, risipindu-l prin curte. Becul unui felinar filează și luminează intermitent capela, ca în jocurile lui Dragoș, când declanșează alarmele din *danger zone*. E hipnotică pâlpâirea aia. Sau încep sedativele să-și facă efectul. Umbrele crenkilor tremură pe raclă, zici că statuia mișcă. Parcă leagănă pruncul și își dezmoște picioarele sub faldurile din ipsos, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul. Parcă încearcă să deschidă ușa cu cotul, să o împingă cu genunchiul. În jocul umbrelor, fecioara parcă își saltă copilul pe umăr, trece peste cadrul din metal și se

ascunde în tufele de lămâiță. Într-un fel ne asemănăm, amândouă luate pe nepregătite cu copiii. Ce-o fi vrând să facă? Unde vrea să se ducă? Doar nu fuge. Unde s-ar putea ascunde până să fie găsită? În boscheții de lângă capelă? Privesc încordată, iese din curte sau ce face? Nu o mai văd. S-o fi furișat deja în spatele capelei, pe după frunziș? Sper să aibă un plan, să nu se arunce în necunoscut ca mine. Să o consider sau nu o mamă singură? La ce-am ajuns să mă gândesc. Oare ce medicamente mi-au dat?

Și totuși racla e goală.

Laurențiu Balintescu

S-a născut în anul 1968, în comuna Costești, județul Vâlcea. A absolvit Facultatea de Farmacie a UMF Oradea, profesând ca farmacist până acum trei ani, când s-a decis să renunțe și s-a dedicat voluntariatului, activând într-un ONG care se ocupă cu protecția mediului și cu dezvoltarea durabilă în zona natală. A considerat scrisul o formă de joacă, de altfel n-a publicat nimic, chiar dacă are foarte multe texte.

Frânghia

Avea precizia unui ceas elvețian. În fiecare dimineață trecea prin fața casei mele, fix la ora zece, trăgând după el o frânghie umeză și lungă de trei metri. Povestea s-a repetat timp de zece zile. Apoi l-am întrebat de ce face asta. Mi-a răspuns simplu.

„Pentru că nu pot s-o împing.”

În dimineața următoare, cu o jumătate de oră înainte de zece, am ieșit și eu pe stradă târând o funie veche, mai lungă și mai groasă ca a lui. În momentul întâlnirii, s-a oprit surprins, întrebându-mă la rândul lui de ce fac asta. I-am răspuns tot simplu.

„Pentru că nu pot s-o împing.”

Zilele următoare i-au adus în stradă, unul câte unul, pe toți locuitorii zonei. Fiecare își procurase frânghia lui, iar acum trăgea de ea, cumva cu mândrie, prin praful cenușiu și învechit al străzii.

Deja din ce în ce mai multă lume urmărea cu interes acest spectacol, apoi, firesc, au apărut televiziunile și presa. De aici, virusul s-a răspândit exponențial. În următoarele două zile, toți bărbații orașului plimbau frânghiile. Orice activitate economică și socială se oprise. Viața era încremenită, un univers al neputințelor. Singurele care păreau a respira erau frânghiile. Pe străzi vedeai doar bărbați care trăgeau frânghiile. Apăruse chiar și un cod rutier al modului în care se puteau trage frânghiile.

Poate a fost ziua cu numărul patruzeci, sau poate patruzeci și unu, nu se mai știe exact, dar atunci s-a întâmplat minunea. A fost văzut primul bărbat care reușise să împingă frânghia. A fost

și ultimul, de altfel. Pentru că pe toți ceilalți, cu excepția mea, neputința i-a împins la sinucidere. Prin spânzurare, evident. Eu am continuat să trag de ea. Mă mai opresc uneori, îmi trag și sufletul atunci, îl trag pentru că nici pe el nu-l pot împinge. Îmi scriu povestea și pornesc iarăși în pribegia mea.

Alice Bancu

Are 26 de ani și este medic. Colecționează povești din necesitate, pentru că-i place să pună realitatea sub microscop și după ce pleacă de la spital. A debutat în antologia *Incubatorul de condeie* (AdLittera, 2014) și în 2018 a publicat volumul de proză scurtă *Halucinogena* (Editura Rafet, Râmnicu Sărat).

Paralele

O femeie îmbrăcată elegant, în rochie din dantelă neagră, așteaptă la măsuta de două persoane a unui restaurant. Fumează neglijent și cochet, cu un aer de studiată placiditate, în timp ce butonează mesaje pe mobilul în culori metalice. Cocul blond-arămiu îi tremură ușor, sincron cu ocazionalele râsete pe care încearcă să le stingă sorbind scurt din cafea.

Pe burlanul din spatele restaurantului se cațără agil o pisică. Mersul ei elegant și sigur o conduce spre acoperișul transparent în formă de scoică ce separă mesele de cerul liber. Felina roșcată se oprește deasupra femeii și își încordează toate simțurile. În imobilitatea ei, pare o statueta zvultă din ardezie, sau animalul totemic al tinerei care nici măcar nu îi bănuiește existența.

Pisica tărcată urmărește mișcarea abia perceptibilă a floriilor din grădina învecinată. Femeia privește la fel de concentrată ecranul telefonului. Țigara arde fără sens între degetele ei subțiri. Numai fumul care se înalță ușor tulbură cadrul împietrit în așteptare.

Pisica dă scurt din coadă. Femeia duce țigara la buze, trage adânc, apoi mișcă rapid degetele pe ecran, uitând în colțul gurii obiectul aprins al viciului. Pisica plonjează incredibil de departe, de la o înălțime amețitoare. Femeia apasă concomitent „Send”, cu expresia tensionată a cuiva care știe că își joacă ultima șansă. Felina aterizează printre tufele de trandafiri și atacă un dușman nevăzut. Femeia eliberează rotocol după rotocol, stinge cu ură